D·N
1/12 1954

Sjukförsäkringen kritiseras

Misstron mot sjukförsäkringsreformen har knappast fått starkare uttryck än i den artikel som dr Stig Holm publicerade för några dagar sedan i Dagens Nyheter. Förmodligen kan dr Holm påräkna åtskillig sympati i läkarkretsar, men Läkarförbundets talesmän har i varje fall skyndat sig att ta avstånd från denne olustatlet. Det skadar inte att dr Holms synpunkter kommer till offentligheten. På sina håll har det bedrivits rätt mycken buskpropaganda mot sjukförsäkringen. Det är alltid nyttigt att se vad den mest utrerade kritiken har att komma med.

Vad dr Holm framför allt fruktar är ett mycket omfattande missbruk av förmånerna. Folk kommer, anser han, att strömma till läkarmottagningarna. Friska personer kommer att pressa ut sjukintyg av läkarna för att få åtnjuta arbetsfri inkomst. Andra som ämnar "resa till stan för att shoppa" kombinerar resan med läkarbesök för att få större delen av resekostnaderna betald. På läkarmottagningarna tar patienterna ledningen. De beordrar röntgenundersökning alldeles i onödan och tvingar läkarna att skriva ut dyrbara mirakelmediciner.

Det är åtskilligt i denna framtidsvision som inte tål att granskas närmare. Om det nu blir en sådan väldig överbelastning på läkarmottagningarna, varför skulle då den enskilde läkaren av fruktan för att patienterna eljest springer ifrån honom låta behandla sig som en vante? Han borde väl tvärtom få råg i ryggen och vägra att medverka till en ohederlig intygsgivning och receptskrivning. Eller menar verkligen dr Holm att hederlighet och ansvarskänsla är så sällsynta inom den svenska läkarkåren att en läkare med dessa egenskaper skulle få gå arbetslös?

Det är inte troligt att resor och medicin kommer att missbrukas på det sätt som dr Holm förutser. Man skall bo bra långt från en läkarmottagning för att det skall löna sig att "tjäna in reseersättning" genom att sitta flera timmar i väntrum — de första fyra kronorna av resekostnaden plus en fjärdedel av återstoden får patienten betala själv. "Mirakelmediciner" lär inte konsumeras i onödan. Endast vid vissa svåra sjukdomsfall erhålles medicin gratis, eljest får vederbörande själv betala mer än hälften av kostnaden. Över huvud taget är inte sjukvårdsförmånerna anmärkningsvärt stora, de ansluter sig rätt nära till den ordning som sjukkasserörelsen sedan länge tillämpat.

Tydligen är det sjukpenningens höjd som främst är en nagel i ögat på dr Holm. "Sjukdom förvandlas till en ekonomisk förmån, ett vinstgivande företag", skriver han. Det är en cynism som kanske tilltalar ett högerhjärta. Sjukpenningen är anpassad efter inkomstnivån och kan måhända i vissa fall när det gäller lägre inkomsttagare med många barn ge full kompensation för lönebortfallet. Men är det något att förfasa sig över? Redan nu är ju stora tjänstemannagrupper under viss tid tillförsäkrade full lön vid sjukdom. Är de med i sjukkassa, kan de rent av få inkomsthöjning genom att anmäla sig sjuka. Så går det inte att ordna för sig i framtiden. Det bör för övrigt observeras att den del av sjukpenningen som ligger över grundbeloppet på tre kronor icke finansieras med skattemedel, utan med försäkringstagarnas egna avgifter och arbetsgivarnas bidrag.

Ingen har bestritt att ett visst missbruk kan göra sig gällande — som alltid när det är fråga om en generell social reform. Folk kommer i framtiden liksom nu att anmäla sig sjuka utan giltigt skäl. Säkert kommer en ökad sjuklighet att registreras också därför att många som inte tidigare haft råd att stanna hemma vid lättare sjukdomsfall gör detta. När kostnaderna för reformen beräknades kalkylerade utredningen med en sjukledighetsnivå som låg 35 procent över den som sjukkassorna registrerat under åren 1946—1950. Det är inte osannolikt att bestämmelserna i flera avseenden kan behöva justeras när erfarenhet vunnits av reformens verkningar. Vid riksdagsbehandlingen underströks detta mycket starkt.

Sjukförsäkringens motståndare drar gärna felaktiga paralleller med England när de vill misskreditera reformen. Man hänvisar till de svårigheter som där var förknippade med införandet av den fria sjukvården. Men jämförelsen haltar alltför mycket för att ha något värde. Vad beträffar den slutna vården har det svenska sjukhusväsendet långt större förutsättningar att möta reformen än det engelska hade. Det senare, som dels omfattade privata, dels kommunala inrättningar av mycket varierande klass, var ingalunda planmässigt utbyggt med hänsyn till behovet, och det gnisslade därför åtskilligt när det skulle infogas i en fast organisation. Påfrestningarna på den öppna vården blev i England mycket stora, eftersom allmänheten fick både behandling och medicin gratis. Vårt system har ekonomiska spärrar som gör att man knappast behöver befara nackdelar av den art som till en början så mycket diskuterades i England. Besvärligheterna där har inte hindrat ens det konservativa partiet att slå vakt om reformen.

Professor Rexed har i ett inlägg i Dagens Nyheter redovisat en syn på reformen som helt skiljer sig från dr Holms. Han betonar det stora sociala värdet av denna. De randanmärkningar som eventuellt kan göras på den ena eller andra punkten får inte fördunkla betydelsen av att alla medborgare erhåller ett tillfredsställande skydd vid sjukdom. Det skulle förvåna om inte de flesta av våra läkare hade samma uppfattning som professor Rexed.

Om en månad träder reformen i kraft. Det blir förmodligen en del anpassningsbesvär av administrativ art, samtidigt som arbetet ökar på läkarmottagningarna. Bleve det inga svårigheter alls, finge högern uppfinna sådana. Genom sitt ställningstagande mot reformen har partiet dömt sig självt till kverulans en tid framöver. Allmänheten bör ha det politiska sammanhanget klart.

Missionerna inför Malan

Under de senaste dagarna har i anslutning till söndagens ledande artikel tre representanter för den svenska kyrkans missionsverksamhet och en av Baptistsamfundets ledande män uttalat sig om de sydafrikanska missionskyrkornas ställning till den nationalistiska regeringens skolpolitik. Det är naturligt att meningarna bryter sig mot varandra; såsom vi framhållit måste det för missionärerna vara ett dilemma att välja mellan en underkastelse som förvanskar deras syften och ett öppet motstånd som kan göra hela deras verksamhet omöjlig. Det är under klart erkännande av dessa svårigheter som nedanstående kommentarer till uttalandena görs.

Först och främst bör det betonas att vissa av dessa uttalanden är felaktiga eller missvisande i sakligt hänseende. Pastor Fosséus påstår, tydligen för att förklara den anglikanska kyrkans bestämda hållning i frågan, att England tillsätter guvernören över Sydafrika och därför har möjlighet att sätta hårt mot hårt. Detta är helt oriktigt. Den engelska regeringen har enligt fast praxis endast att godkänna det förslag om besättande av generalguvernörsposten som den sydafrikanska regeringen kommer med. England utövar alltså intet som helst inflytande på denna punkt; det kan parentetiskt anmärkas att generalguvernören inte har någon möjlighet att sätta sig emot den sittande parlamentariska regeringen. Tillförordnade missionsdirektorn Stig M. Falck gör gällande att regeringens "undervisningsplaner" inte är kända. Detta är riktigt om man med undervisningsplaner menar detaljerade studieplaner, men alldeles felaktigt om man såsom i Dagens Nyheters söndagsledare avser principerna för undervisningen. Dessa diskuterades ingående under behandlingen av det sedan antagna förslaget om att undervisningen av de infödda skulle överföras till infödingsministeriet. Härvid sades klart ifrån att de infödda skulle utbildas efter sin egenart — alltså i realiteten efter den egenart som de bör ha efter de vitas mening. Under parlamentsdebatten uttalade infödingsministern Verwoerd att de infföddas undervisning måste anpassas efter statens målsättningar, att de måste utbildas för att passa den ställning i samhället som var dem anvisad och att de icke fick bibringas tro på likvärdighet med de vita. "Jag kommer att stänga alla skolor som sprider otillåtliga läror. Uppfostringsväsendet skall tas från dem som inger falska förhoppningar. Folk som tror på jämlikhet är inte önskvärda som lärare." Naturligtvis kan hr Falck inte vara okunnig om dessa syften, som väckt oro och förbittring bland alla missionskyrkor i Sydafrika. Men varför då diskutera som om det här gällde kursplaner i detalj och inte de stora principer som under de senaste åren stått i centrum av sydafrikansk debatt?

Medan den baptistiske representanten, redaktör Svärd, uttalar att kompromissandet icke får drivas för långt och att utvisning kan vara att föredra framför underkastelse, är den svenska kyrkomissionens talesmän ytterst tveksamma; detta är förklarligt med tanke på att av de svenska religionssamfunden den svenska statskyrkan är den ojämförligt främst engagerade i Sydafrika. Den obenägenhet att klart redogöra för och principiellt kritisera den nationalistiska skolpolitiken som genomgår dessa uttalanden är likväl oroande. Det sägs att staten här som på andra håll bör ha rätt att ordna undervisningen — ja, naturligtvis, men frågan är ju **hur** den ordnar undervisningen. Det sägs att ingenting är att göra och att andra aktioner misslyckats — i själva verket är den nu föreliggande situationen, som berör praktiskt taget alla missionsskolor, ny, och något samlat försök från kyrkornas sida att förmå regeringen att uppmjuka sin politik har i varje fall inte offentligt gjorts.

Att andra kyrkor ser läget på ett annat sätt och intar en helt annan hållning än den som kan utläsas ur de svenska uttalandena har vi redan betonat. Det kan tilläggas att enligt senaste uppgifter de anglikanska missionsskolorna även i norra Transvaal skall stängas. En rad anglikanska biskopar har uttalat sig ytterligt kritiskt om regeringens undervisningsprinciper (dessa principer som enligt hr Falck inte existerar). I söndags citerades biskop Reeves ord att regeringens undervisningsplan "innebär permanent underordning av bantubefolkningen". Biskop Alderson i Bloemfontein har förklarat att syftet att beröva individerna rätt till full utveckling står nära den kommunistiska filosofi som kyrkan avvisar. Den katolske ärkebiskopen i Natal uttalar att staten vill likrikta de unga genom de nya undervisningsprinciperna. Liknande uttalanden har gjorts av en rad samfund och enskilda präster. Är det då inte även den svenska missionens plikt att öppet redovisa och diskutera svårigheterna i stället för att låtsas som om de knappast var märkbara?

Konferensmän i öst och väst

"Ryska regeringen är övertygad om att denna konferens skall besluta om de åtgärder som kommer att föreläggas den", sade utrikesminister Molotov när han på måndagen öppningstalade vid "konferensen för europeisk fred och säkerhet" i Moskva. Ryska regeringens övertygelse synes väl grundad. Det finns ingen anledning betvivla att allt kommer att förlöpa programenligt vid denna s. k. konferens, som snarast för tanken till en cirkusföreställning där direktören framför sina dresserade björnar "i full frihet" utan risk för att djuren skall ta sig några friheter. De har en gång för alla fått lära sig att lyda — proceduren lär vara smärtsam — och att till synes förnöjt utföra sina bestämda nummer.

Formellt går Moskvakonferensen tillbaka på de inbjudningar som för ett par veckor sedan utfärdades till alla europeiska länder jämte Förenta staterna. Det är, heter det, den då utlysta konferensen som nu sammanträder, fastän vissa inbjudna vägrat hörsamma kallelsen. I verkligheten är inga andra än satelliterna representerade, och ingenting tyder heller på att Moskva någonsin räknat med att västmakterna skulle reflektera på ett möte under nuvarande förhållanden. Konferensen är från början till slut upplagd som ett propagandanummer, meningen är att bedriva en så högljudd agitation som möjligt mot Västtysklands upprustning. Molotovs tal visade att man inte tänker spara på de hotfulla tonfallen som ett medel att göra intryck. Det talas redan om att mötet i Moskva kan väntas mynna ut i något slags militäravtal mellan Sovjet och övriga konferensdeltagare; mot A-pakten skulle ställas en Ö-pakt. I verkligheten är ju satellitstaterna sedan länge järnhårt sammanlänkade vid Sovjet, och deras stridskrafter dirigeras helt från Moskva. En aldrig så högtidlig pakt skulle inte bli annat än en ren dekoration, en girland på bojorna.

Samma dag som Moskvamötet började överlämnades Englands, Frankrikes och USA:s gemensamma svarsnot till Sovjet med besked om att de — i likhet med vad alla andra västeuropeiska stater redan tidigare förklarat — i dagens läge inte önskar delta i någon konferens. Som väntat heter det i noten att Parisavtalen om Västeuropas försvar först måste ratificeras. Det hade också väntats att västmakterna utan större reservationer skulle samtycka till en konferens längre fram. Av noten framgår att västmakterna inte vill vara med om något möte med mindre Sovjet redan från början gått med på att äntligen underteckna det statsfördrag som skulle kunna återge Österrike dess frihet och vidare klargjort vad som enligt rysk uppfattning menas med fria alltyska val. Världen har haft nog av sken- och skyltkonferenser; att gäcka opinionen med ett nytt möte utan chans att lyckas vore minst sagt meningslöst.

Daghem och samlingslokal krävs av Sköndalsborna

Irriterade tongångar är förklarliga när man går och trampar i leran, sade ordföranden Axel Larsson, när han inledde ett "opinionsmöte" i Sköndal på tisdagskvällen. Ett hundratal personer hade på inbjudan av Stockholms hyresgästförening och Sköndals trädgårdsstadsförening infunnit sig i folkskolans bespisningssal — stort flera hade heller inte fått rum, och det var just en av de saker man klagade mest över: att det inte finns samlingslokaler som räcker till.

Borgarrådssekreterare Arvid Lindroth talade om "Trafik och stadsplaner" och berättade bl. a. om planeringen av Farsta storcentrum som skall påbörjas nästa höst eller i början av 1956. Stadsfullmäktige Gustaf Göransson lade principiella synpunkter på ytterstadens problem: Den 1 januari 1956 kommer ytterstadens befolkningsmängd att ha passerat innerstadens — det finns då inte längre någon anledning till att de båda befolkningsgrupperna inte skall vara likställda i fråga om kommunikationer, läkare, sjukhus, skolor, butiker, teatrar och arbetsplatser. Han erbjöd Sköndalsborna att komma fram med sina klagomål så skulle han föra dem vidare.

Och nog fanns det klagomål och önskemål. Fru Sonja Tillbom gick först i elden och klagade över bristen på samlingslokaler; dessutom ville hon ha andelstvättstuga. Hr Evert Ramstedt tyckte inte om matarbussarnas sätt att komma i alltför god tid till tunnelbanetågen och ville ha tvärsgående förbindelser till Midsommarkransen. Idrottsklubbens ordförande, Arne Andersson, var upprörd över att Sköndal inte skulle få någon riktig idrottsplats, och fru Signe Hägersten över att det inte finns något daghem där yrkesarbetande mödrar kan lämna in sina barn.

Trädgårdsstadsföreningens ordförande Gustav Nilsson hade en hel rad önskemål: lekplats, midsommarstång, julgran, rent badvatten och bibliotek. Det sista tyckte hr Göransson var ett berättigat krav, liksom fru Hägerstens daghem. Däremot ville han inte medge att midsommarstång och julgran tillhörde livets nödtorft i en förort och rådde hårdhjärtat trädgårdsägarna att inte göra sina tomter finare än att barnen kunde leka där — en särskild lekplats skall inte behövas i ett grönt samhälle.

PRESSGRANNAR

Socialdemokraternas uppträdande vid nämndemansvalet i Torshälla stadsfullmäktige kritiseras med skärpa i Eskilstuna-Kuriren (fp). En frikyrklig kandidat vrakades därför att han var frikyrklig:

Att en socialdemokrat i förtroendeställning motsätter sig val till en sådan befattning som nämndeman av en person därför att denne har "hårdare hedersbegrepp än en vanlig dödlig" är i och för sig något oerhört. Det blir än värre, när hans partivänner visa sig så oförmögna att fatta innebörden av ett dylikt argument, att de i stället för att ta avstånd, mangrant sluta upp omkring samma ståndpunkt. Då är det icke fråga om en enskild förlöpning.

Innan socialdemokraterna i Torshälla stadsfullmäktige motsatte sig val av den frikyrklige mannen, emedan han hade hårdare hedersbegrepp än vanliga dödliga, borde de ha gjort en jämförelse mellan kristet influerad rättsordning och den rättskipning, som utövas i de stater, där den materialistiska historieuppfattningen genomsyrat allt. Då kunde de ha fått en klar uppfattning om var de humana rättsbegreppen äro att finna liksom hur de "hårda hedersbegreppen" te sig i verkligheten.

Ett enhälligt beredningsutskott hade föreslagit en känd frikyrkoman, handlanden A. R. Nilsson. Men vid stadsfullmäktigsammanträdet, där valet skulle ske, tog en socialdemokratisk talesman, hr Folke Larsson, till orda och anmälde betänkligheter. Det hjälpte inte att flera talare påvisade att kristna moralbegrepp och en personligt ansvarsmedveten hållning gentemot dessa begrepp i allra högsta grad passade ihop med nämndemannauppgiften. Vid sluten omröstning valdes motkandidaten med tolv röster, medan hr Nilsson fick tio röster. Svenska Morgonbladet (fp) tillfogar:

Om motiveringen hade varit en annan och misstankar sedan yppats, att det kunde ligga antifrikyrkliga aversioner bakom aktionen, så hade vi knappast velat sätta tro till sådana misstankar. Men nu har vederbörande — och det är det enda sympatiska i hela historien — öppet erkänt, att det är hr Nilssons frikyrkotillhörighet som gjort honom olämplig som nämndeman i hr Larssons och hans politiska meningsfränders ögon! Det är alltså ingenting att ta fel på.

Nämndemän med icke-konfessionsbunden åskådning som samverkat med frikyrkliga nämndemän torde med få undantag vara helt främmande för den intoleranta Torshällaståndpunkten. Samarbetet har varit gott. Och frikyrkomän har ibland tillfört nämnden erfarenheter av värde vid bedömande av särskilda miljöer och motiv. Så ser man på saken i Stockholm.

Hr Ohlin har interpellerat jordbruksministern när jordbruksprisutredningens resultat kan väntas. Frågan är inte obefogad, tycker Västgöta-Demokraten (s):

Om vi minns rätt var avsikten från början att jordbruksprisutredningen skulle bedrivas med sådan skyndsamhet att de nya principerna skulle kunna tillämpas fr. o. m. regleringsåret 1953/1954 men sedan har tidpunkten ideligen förskjutits. Förra hösten sades det att utredningen skulle komma med sitt betänkande på våren 1954 och när våren kom sades det att det skulle bli klart på hösten. Nu är vi snart i december men än har inget betänkande kommit.

Det är faktiskt svårt att befria sig från misstanken att intresset för saken på högsta ort varit alltför klent. Annars borde det nog ha gått lite fortare.

Och vi som trodde att Dagens Nyheter var ensam om att komma med så oförsynta misstankar!

Norska UD stoppar tyskt ministerbesök

Från Dagens Nyheters Oslokorrespondent

OSLO, tisdag.

Den tyske ministern i Norge 1940, dr Kurt Bräuer, beryktad för sitt uppträdande i samband med tyska invasionen i Norge 9 april, har på nytt väckt bittra känslor till liv bland norrmännen.

Anledningen är ett meddelande från den nyvalde ordföranden i norska studentföreningen, jur. kand. Sverre Hartmann, att han kontaktat dr Bräuer och att denne sagt sig vilja komma till Oslo till våren för att hålla föredrag om händelserna 1940.

Meddelandet framkallade protester i en rad Oslotidningar, och på tisdagen sände norska utrikesdepartementet ut en kommuniké i vilken det förklaras att dr Bräuer inte kommer att få inresetillstånd till Norge. Enligt norska utlänningslagen kan han stoppas vid gränsen, även om visumtvånget för tyskar upphävts.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon 22 40 00
för rikssamtal: 22 40 20
Telegramadress: Dagsnyheter
Postgiro-nummer 1616 (för annonser) 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Heilborn
PRENUMERATIONSPRISER
A — Stockholmsupplagan

		Stor-Sthlms tidningsområde	Övriga landet
Månad	kr.	6:50	6:—
Kvartal	kr.	19:—	17:50
Halvår	kr.	37:50	34:50
Helår	kr.	75:—	69:—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/1 1954 tillhandahålles på begäran.
Från starten nr 30183
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1954

Riksdagssammanträden

Onsdagen den 1 december 1954
Första Kammaren kl. 10.00
Andra Kammaren kl. 10.00
Bevilln.-utsk. in pleno kl. 9.30 Obs.
1:a Lagutsk. kl. 9.55

VÅR UNDERLIGA HISTORIA
från Gustaf III till Gustaf VI Adolf.
Redaktion: ROLAND HENTZEL och GARDAR SAHLBERG.
Sveriges historia i karikatyrer och anekdoter, akvareller och målningar av framstående svenska konstnärer med beledsagande text.
"En roligare svensk historia har säkert aldrig satts i svenska folkets händer." Göteborgs-Tidningen
2:a omarbetade och utökade uppl. C:a 800 illustr. i svart och färg. Klbd 78:—, halvfr. bd 95:—.
I Stockholms boklådor. Under utsändning till landsorten.

Mälardrottningens underliga öden
från Gustaf III till Gustaf VI Adolf.
Redaktion: Roland Hentzel, Gardar Sahlberg och Gösta Selling.
Stockholms historia i karikatyrer och anekdoter, akvareller och målningar av framstående svenska konstnärer med beledsagande text.
"Boken är en guldgruva av kostliga bilder och anekdoter och kommer med glädje att studeras under många lugna julkvällar . . . utomordentligt tilltalande utstyrsel." SVEN STOLPE
2:a omarbetade och utökade uppl. C:a 800 illustr. i svart och färg. Klbd 78:—, halvfr. bd 95:—.
Se dem i Er bokhandel!
En bok från NATUR och KULTUR är en god bok

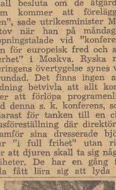

"... man kan inte se sig mätt
på dessa underbara väggdekorationer, som nu i två och ett halvt årtusende legat väl skyddade i sina kamrar under jorden och ännu har en så överväldigande rent koloristisk livskraft."
Anders Österling i ST om
ETRUSKERNAS MÅLERI
av Hermann Leisinger
I detta vackra planschverk i färg och svart-vitt återges den etruskiska konsten i all sin storhet. Boken har stort dokumentariskt och konsthistoriskt värde och är
en ovärderlig gåva till både konst- och historieintresserade.
Häft. 29:—, inb. 36:—.
NATUR och KULTUR

STOCKHOLMS STADS AUKTIONSVERK
Detta är en GARANTISTÄMPEL för var och en som vill sälja konst, antikviteter, värdeföremål och allt slags lösöre.
I Ert eget intresse ring AUKTIONSVERKET 34 07 20
Torsgatan 19—21

COINTREAU Liqueur
Sedan mer än 100 år världsberömd fransk likör
Nr 609 — Kr. 16.25 per 1/2 but.

köp till bilen

Borå värmedyna ger bilsitsen en jämn, skön och hälsosam värme — även om det är aldrig så kallt ute. Frestar ej batteriet. 6, 12 och 24 V. Godkänd. Slitstark. De flesta bilmärken kräver ej montering. 65:—
Säljes på IC-stationerna med återbäring på köpet
IC till -pris

Den idealiska golvbeläggningen
GOLFLEX med plastfolie
Bättre för golven kan inte tänkas
NORDISKA GUMMIFABRIKS AB OVERMAN, SUNDBYBERG

BROSON
Låt Broson-axlarna bära lasten!
— axlarna som mera tål överlast.
Kvalité, styrka och ekonomi.
Vår SPECIALFABRIKATION av axlar med hjul för olika ändamål såsom: Traktorsläpvagnar, Häst- och gummihjulsvagnar, Bilsläpvagnar, Manskapsvagnar, Raststugor, Kärror och vagnar av olika slag. Axlar med garanterad belastning upp till 12.000 kg.

Begär offert!
AB BRÖD. OSKARSSONS MEK. VERKSTÄDER
Vårgårda. Tel. växel 1 73, 1 87.
Avd.-kontor i Stockholm. Tel. 67 45 11.

Ny flaska -njut som vanligt
COGNAC COURVOISIER
FINE CHAMPAGNE V.S.O.P.

The Brandy of Napoleon